

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3015/2025
02.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Ђурђевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Александра Јоксимовић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 160/23 од 13.02.2023. године, у седници одржаној 02.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 160/23 од 13.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 1250/20 од 15.09.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке, утврђено је да предуговор о купопродаји стана у изградњи закључен 22.02.2008. године између туженог и тужиоца не производи правно дејство. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 26.500 евра у динарској противвредности са каматом у складу са каматном стопом Централне европске банке почев од 02.08.2008. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 318.480,00 динара. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да привременом заступнику туженог на име трошкова парничног поступка исплати износ од 18.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 160/23 од 13.02.2023. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена, а делимично одбијена, па је првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се утврди да предуговор о купопродаји стана у изградњи закључен 22.02.2008. године између туженог и тужиоца не производи правно дејство и у делу одлуке о камати на досуђени износ од 26.500 евра у динарској противвредности утолико што је тужени обавезан да на досуђени износ за период од 25.12.2012. године до исплате уместо камате у складу са каматном стопом Централне европске банке исплати законску затезну камату у складу са Законом о затезној камати, док је у преосталом побијаном усвајајућем, а непреиначеном делу из става трећег изреке и у делу одлуке о трошковима парничног поступка (став четврти) првостепена пресуда

потврђена. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да привременом заступнику туженог надокнади трошкове другостепеног поступка у износу од 33.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове привременог заступника у другостепеном поступку у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је првостепена пресуда потврђена, као и у делу којим је првостепена пресуда преиначена у погледу камате, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду РЗ 4/25 од 26.02.2025. године није предложено Врховном суду одлучивање о изјављеној ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 125/04, 111/09).

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), а у вези члана 23. став 3. Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 23. став 3. Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку која регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења и исплате датог поднета је 10.09.2009. године. Правноснажна пресуда донета је 13.02.2023. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 26.500,00 евра.

Имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано и новчано потраживање, у коме је побијана вредност спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, односно испод динарске противвредности 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку.

Чињеница да је другостепени суд делимично преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака није од утицаја на оцену дозвољености ревизије, јер се члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) на конкретни случај не може применити, будући да је парница покренута пре 01.02.2012. године, а наведене новеле ЗПП-а („Службени гласник Републике Србије“, број 55/14) се примењују само у погледу вредносног цензуса за дозвољеност ревизије.

На основу изнетог, применом члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**